

Jeg er bekymret ved udsigten til, at Socialdemokratiet vil stemme imod gennemførelsen af et direktiv, som er vedtaget, mens de sad i regering, som utvivlsomt lever op til direktivernes krav endda med en lille forbedring, men som i øvrigt lever op til de gennemførelsesprincipper, som er et led i den mekanisme, der sikrer, at EF-direktiver smertefrit kan indpasses i den danske arbejdsmarkedsmodel.

Socialdemokratiet bærer et tungt ansvar for, at Danmark nu kommer til at overtræde EU-retten, fordi man vil have mere, end direktiverne kræver. I stedet for at kaste sig ud i bestemmelser om nye kompetencer til Institut for Menneskerettigheder i sager på arbejdsmarkedet synes jeg, det ville være mere rimeligt at afvente instituttets forvaltning af den kompetence, instituttet allerede er blevet tildelt, og først derefter tage stilling til, om der er behov for yderligere klage-muligheder. Det vil regeringen i hvert fald være indstillet på.

(Kort bemærkning).

Anders Samuelsen (RV):

Jeg synes blot, det er værd at anholde, at ministeren siger: Jamen vi er ikke forpligtet til mere. Det kan godt være, man ikke er forpligtet til mere, men spørgsmålet er, om vi i Folketinget synes, at det, som ministeren lægger op til, er godt nok. Det er jo det, der er problemet, nemlig at det ikke er godt nok.

Så henviser ministeren til hensynet til arbejdsmarkedets parter. Nu er det i hvert fald ikke hver dag, man hører store jubelsange ude fra arbejdsmarkedets parter om, at regeringen er så skøn, fordi den primært tager hensyn til arbejdsmarkedets parter i sit arbejde. Det er jo ikke ligefrem normalt den sang, vi hører fra arbejdsmarkedet. Næh, tværtimod har vi da i øvrigt en fælles sag med regeringen omkring eksklusivaftaler, og der kan man da ikke påstå, at man ligefrem tager hensyn til arbejdsmarkedets parter forstået som organisationerne. I det tilfælde tager man hensyn til arbejdstagerne.

Det er præcis det samme, der er spørgsmålet her: Hvorfor kan vi ikke få regeringen til at tage det hensyn, som sikrer, at vi får hele arbejdsmarkedet, alle arbejdsmarkedets deltagere, alle arbejdstagerne med, så de får en klagemulighed. Det er spørgsmål er ikke besvaret ordentligt af ministeren.

(Kort bemærkning).

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Som jeg ser det, har beskæftigelsesministeren et valg, hvis ministeren har så travlt med at få implementeret EF-direktiver: Enten kan ministeren vælge at stemme for Enhedslistens ændringsforslag og dermed overholde de direktiver, som ministeren går så højt op i, eller også kan ministeren stemme imod og dermed ikke få vedtaget noget som helst. At skubbe den over på os synes jeg måske lige er hurtigt nok.

Beskæftigelsesministeren siger heroppefra, at det burde være i vores interesse at sikre, at så mange som muligt står i fagforening. Ja, selvfølgelig er det da det. Jeg skal så bede beskæftigelsesministeren bekræfte, at det også vil være organiserede folk, som ikke får glæde af det her lovforslag, medmindre Enhedslistens forslag bliver vedtaget. For den gruppe, der ikke har anciennitet nok til at være dækket af overenskomsten i forbindelse med ansættelser eller afskedigelser, vil det her ikke dække, medmindre der er et klageorgan.

(Kort bemærkning).

Anne-Marie Meldgaard (S):

Jeg forstår godt, at beskæftigelsesministeren prøver at tvære det her af på Socialdemokratiet og få det ud til den undrende befolkning, at det er vores skyld, at der ikke kommer ordnede forhold på arbejdsmarkedet. Det glider af på mig; det glider af på mig på flere måder: For det første siger beskæftigelsesministeren her, at man oven i købet laver en merimplementering. Ja, det gør man, men kun for halvdelen af arbejdsmarkedet, og det er det, vi ikke vil være med til. Vi vil ikke have, at der ikke er lige vilkår for alle på arbejdsmarkedet.

For det andet: Det, som ministeren også påstår ligger i misforståelsen, er, at de, der er på vej ind på arbejdsmarkedet, ikke er omfattet af forskelsbehandlingsloven, men så ved ministeren noget, som vi i hvert fald ikke har fået svar på, da vi spurgte om det selv samme.

Jeg ved ikke, hvordan ministeren kan forestille sig, at personer, der kommer fra starthjælp eller lave ydelser, har en mulighed for overhovedet at melde sig ind i en fagforening, inden de er på arbejdsmarkedet, hvor de kan få en løn, de kan leve af. Det er sådan set det, vi gerne ville foregribe, da de her grupper aldeles ikke har mulighed for at gå til domstolene, men skal have en administrativ afgørelse, så vi undgår alle den slags sager ved domstolene.